

ULLA BOLINDER UTSAGA

Utsaga – Ulla Bolinder
ISBN 978-91-7553-974-4

Utgiven av Förlaget Orda AB 2014
© Ulla Bolinder

Omslag: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Palatino Linotype
Tryckt i Polen 2014
www.forlagetorda.se

Utsaga

Ulla Bolinder

*Materialet i denna bok har samlats in och
bearbetats av journalisten David Weber.*

1

Åttaårig flicka spårlöst försvunnen

[...] Hon skulle gå till en kamrat för att leka, men kom aldrig dit.
Sedan dess är hon spårlöst försvunnen.

Området runt samhället genomsöktes under gårdagen av polis, orienterare och frivilliga utan resultat. Förhör med personer som kan ha sett eller träffat flickan hölls samtidigt av polisen, som befarar att ett brott kan ligga bakom försvinnandet.

– Även om det inte finns några direkta fynd som stöder brotts-teorin måste vi arbeta även efter den hypotesen, säger kriminal-kommissarie Ove Ferm som leder efterspaningarna.

– Enligt ingångsanmälan gick Amanda till skolan som vanligt i morse och kom hem och åt middag vid femtiden.

– Ja.

– Hur dags slutade skolan idag?

– 13.35.

– Och vart begav hon sig då?

– Hon hade sagt till Margita, min fru, att hon skulle gå direkt till mormor, men sen fick vi ju veta att hon inte hade varit där.

– Ni pratade med mormor?

– Ja, när flickan inte kom hem ringde vi naturligtvis till henne, och då fick vi veta att hon inte hade varit där.

– Är det vanligt att Amanda går till mormor direkt efter skolan?

– Ja, det gör hon ofta.

– Men inte idag?

– Nej, inte idag, trots att hon hade sagt till min fru att hon skulle gå dit.

– Gav hon sken av, när hon kom hem till middagen, att hon hade varit hos mormor?

– Nja, sken av... Det var väl ingen av oss som frågade direkt, så hon behövde ju inte ljuga, men hon sa inget annat heller.

– Ni vet med andra ord inte var hon tillbringade timmarna mellan klockan 13.35 och 17.00?

– Nej, just det.

– Har det hänt att hon har gjort så här förut? Ljugit om var hon har varit, menar jag.

– Nej, aldrig.

– Hur vet ni det?

– Ursäkta?

– Hur vet ni att hon inte har ljugit vid andra tillfällen också?

– Nej, det kan jag naturligtvis inte veta. Men av vilken anledning skulle hon göra det?

– Amanda kom alltså hem vid sjuttontiden för att äta middag och ni märkte ingenting ovanligt utan tog för givet att hon hade tillbringat eftermiddagen hos mormor. Stämmer det?

– Ja.

– Och vad hände sen?

– Ja, vi åt, och Amanda frågade om hon fick gå till en klasskamrat och leka.

– Vad heter den klasskamraten?

– Familjen heter Hall och bor alldeles i närheten. Flickorna brukar ofta leka tillsammans.

– Hur mycket var klockan när hon gav sig iväg?

– Fem, tio minuter i sex.

– Hur var hon klädd?

– Som min fru tidigare har uppgivit: röd täckjacka, bruna långbyxor, bruna stövlar, vit toppluva och vita tumvantar.

– Och mössan hade en röd rand?

– Ja, just det.

– Tog hon med sig nånting när hon gick? En väska, en leksak, några extra kläder?

– Nej, inte vad jag vet.

– Brukar hon göra det ibland?

– Ursäkta?

– Brukar hon ta med sig nånting när hon går till en kamrat för att leka?

– Ja, det händer väl. Jag har för mig att hon har en liten resväska, som hon brukar bära med sig sina saker i. Det har hänt att hon har glömt den kvar borta ibland. Min fru är inte så glad åt det där, att hon tar med sig saker ut och sen inte får dom med sig hem igen.

– Men den väskan finns kvar hemma nu?

– Det vet jag faktiskt inte, men jag kan...

– Vi får titta i hennes rum.

– Ja.

– Ni äter alltså middag och Amanda tar på sig ytterkläderna och går iväg till en kamrat... Ni vet att hon gick till fots?

– Ja, det är bara några minuters gångväg. För övrigt är hennes cykel undanställd för vintern.

– Hon går iväg till fots.

– Ja, och min fru matar och sköter om pojken. Sen diskar hon och går ut på en promenad, medan jag själv sätter mig i arbetsrummet och går igenom några papper.

– Hade Amanda blivit tillsagd att komma hem vid ett bestämt klockslag?

– Ja, halv åtta. Det är den tid hon har att rätta sig efter när det är skola dagen efter.

– Hon skulle vara hemma 19.30.

– Ja, just det. Jag brukar se på nyheterna mellan halv åtta och åtta och i samband med det brukar hon alltid komma hem.

– Hon brukar vara punktlig?

– Ja, det är inga problem.

– Er fru tog en promenad, säger ni, medan ni var sysselsatt i arbetsrummet. Kommer ni ihåg vid vilken tid hon kom tillbaka?

– Ja, kvart i åtta. Det var då vi... Hon kom direkt in till mig i teverummet och frågade om inte flickan hade kommit hem. Då insåg jag att hon redan borde ha varit hemma.

– Vad gjorde ni då?

– Först diskuterade vi om vi skulle vänta en stund och se om hon dök upp, för det var ju bara en kvarts försening det rörde sig om, men min fru blev genast väldigt orolig och tyckte att jag skulle ringa omedelbart, så jag väntade inte längre än till åtta.

– Klockan åtta ringde ni till flickan Halls föräldrar och frågade om Amanda var där?

– Ja, och då fick jag veta att hon aldrig hade kommit dit.

– Vem pratade ni med hos familjen Hall?

– Fadern.

– Är ni närmare bekanta?

– Nej, vi har aldrig träffats. Det är flickorna som umgås.

– Vad gjorde ni sen?

– Sen ringde min fru till sin mor.

– Brukar Amanda gå dit ibland utan att meddela er först?

– Nej, vi har lärt henne att alltid tala om vart hon går.

– Och av sin mor fick er fru veta att Amanda inte hade varit där alls idag?

– Ja. Men nu minns jag att Amanda faktiskt sa vid middagsbordet att hon hade fått saft och bullar hos mormor och inte var hungrig.

– Har ni nån uppfattning om vad som kan ligga bakom dom här lögnerna?

– Nej, det har över huvud taget aldrig fallit mig in att hon skulle kunna gå bakom ryggen på oss på det här sättet. Jag finner det mycket förvånande.

– Och ni har aldrig tidigare ertappat henne med liknande lögner?

– Nej, aldrig.

– Vad åt ni till middag?

– Spaghetti och köttfärssås.

– Och Amanda åt som vanligt?

– Javisst. Men är det verkligen nödvändigt att gå igenom allt det här igen? Din kollega har ju redan...

– I initialskedet blir informationen ofta lite knapphändig, så vi brukar följa upp det med kompletterande frågor så här.

– Jaha.

– Vad gjorde ni alltså när ni hade pratat med mormor?

– Ringde runt till vänner och bekanta. Till slut tog jag bilen och åkte ut för att leta.

– Vad kan klockan ha varit då?

– Kvant i nio kanske.

– Hur länge var ni ute?

– Till halv tio.

– Och då ringde ni till polisen?

– Ja, jag insåg ju att nånting måste ha hänt. Det var ju inte så att flickan saknades från halv åtta, utan redan från klockan sex. Och min fru...

– Har det hänt tidigare att Amanda har gett sig iväg hemifrån och hållit sig borta frivilligt?

– Nej, aldrig.

– Och det finns ingen anledning att tro att hon skulle ha gjort det nu?

– Nej, absolut inte.

– Ja, då...

– Får jag fråga vilka åtgärder ni har vidtagit för att lösa det här?

– Förutom dörrknackningen, som redan är igång, kommer vi att sätta in skallgångskedjor med hundpatruller och finkamma terrängen både i och utanför samhället. Otillgängliga områden kan om nödvändigt inspekteras med helikopter. Jag försäkrar att alla tillgängliga resurser kommer att tas i anspråk för att hitta er dotter.

– Ja, det tar jag för givet.

– I nio fall av tio brukar saknade barn återfinnas välbehållna och än så länge finns det ingen anledning att...

– Nej, naturligtvis inte. Jag litar fullständigt på er bedömning i det fallet. Det är mest min fru som... Hon är väldigt upprörd just nu och har svårt att... Jag får försöka förklara för henne att vi inte behöver befara det värsta.

– Ja.

– Har du någon uppfattning om hur länge det kan dröja innan...

– Vi kommer som sagt var att göra allt som står i vår makt för att detta ska få ett lyckligt slut. Mer kan jag för närvarande inte säga.

– Nej, naturligtvis inte. Men det har gått nästan sex timmar och min fru... Hon är inte så stark och har svårt att tåla påfrestningar. Jag förstår uppriktigt sagt inte hur jag ska kunna... Men det är ju inte ditt problem. Det ska jag inte belasta dig med. Det får jag ta itu med själv.

– Ja, åk nu hem till frun och försök att få lite sömn. Vi hör av oss så fort vi har nånting att meddela. Det ska nog ordna sig det här. Ta det bara lugnt och försök att få lite sömn.

– Ja.

– Ja, som jag sa tidigare så går vi runt här i området och knackar dörr för att eventuellt komma i kontakt med personer som kan ha gjort iakttagelser i samband med ett försvinnande. Det gäller en liten flicka som försvann från sitt hem vid arton-tiden i går kväll.

– Jaha.

– Bor du ensam här?

– Ja, för fan.

– Vad arbetar du med?

– Jag är rörmokare. Förtidspensionerad rörmokare.

– Så då går du hemma hela dagarna då?

– Ja, i stort sett.

– Vad gjorde du i går kväll?

– Satt hemma och glodde på dumburken.

– Du var inte ute då, vid nåt tillfälle?

– Nej, för fan.

– Inga kvällstidningar, inga cigaretter som du var ute och köpte?

Ingen liten kvällspromenad?

– Jo, jag var ner till macken en vända.

– Vid vilken tid var det?

– Före nyheterna. Runt sju snåret.

– Vad gjorde du vid macken då?

– Köpte röka. Röka och en påse chips.

– Mötte du nån på vägen dit eller hem?

– Ingen som jag kommer ihåg.

– Såg du nån vid macken då?

– Ett par bilar. Killen i butiken. En kärring som kom in och köpte läsk.

– Ingen annan?

– Jo, en unge.

– En unge?

- Ja, borta på vägen.
- Vilken väg då?
- Vid utfarten.
- Såg du om det var en pojke eller flicka?
- Det vete fan... Men det var nog en jänta.
- På vilken sida av vägen stod hon?
- På samma sida som utfarten.
- Utfarten från macken?
- Japp.
- Vad gjorde hon?
- Bara stod där rakt upp och ner.
- Var hon ensam?
- Ja, helt solo.
- Bar hon på nånting?
- Nej, inte som jag såg. Vad skulle det ha varit?
- En väska, en kasse, en leksak av nåt slag... Ingenting sånt?
- Nix.
- Hur gammal kunde hon vara?
- Ja, vafan... I skolåldern.
- Sju, åtta, nio, tio?
- Ja, nåt sånt. Liten.
- Snarare åt det yngre än åt det äldre hållet då?
- Ja, liten. Kort i rocken.
- Hur var hon klädd?
- Röd jacka, gul mössa. Eller vit.
- Kan du säga vilken typ av mössa det var?
- Toppluva.
- Var befann du dig när du först fick syn på henne?
- Ute på trappan.
- På trappan till butiken?
- Japp.
- Vad tänkte du när du såg henne?
- Att hon kunde bli påkörd.
- Vad gjorde du sen?
- Tände en giftpinne.
- Var du fortfarande kvar på trappan då?

- Nej, jag hade börjat gå bortåt gångvägen.
- Kom du närmare eller längre bort från flickan då?
- Närmare.
- Och du såg att hon fortfarande stod kvar?
- Japp.
- Verkade det som att hon väntade på nån, tyckte du?
- Ja, det kom en också.
- Det kom fram en person till henne?
- Ja, en kille i bil.
- Från vilket håll kom bilen?
- Inifrån samhället.
- Och vad hände?
- Den saktade in och stannade intill ungen.
- Och du är säker på att det var en man som körde?
- Visst.
- Hur såg han ut?
- Rätt stor. Svarthårig. Mörkt klädd.
- Och det kunde du se fast han satt inne i bilen?
- Ja, först såg jag det inte alltså, men när han lutade sig fram och öppnade dörren fick han ljus på sig.
- Han sträckte sig över sätet och öppnade dörren mot flickan?
- Japp.
- Och då menar du framdörren?
- Höger framdörr, ja.
- Hörde du om han sa nånting till henne?
- Nej, men jag såg att han rörde på käften.
- Flickan då, vad gjorde hon, när dörren slogs upp?
- Ingenting.
- Ingenting?
- Ja, hon stod kvar, alltså.
- Hon gick inte fram till bilen?
- Inte på stubben.
- Det gjorde hon inte. Vad hände sen då?
- Han snackade lite med henne och sen gick hon fram.
- Fick du ett intryck av att hon kände igen eller var bekant med honom sen tidigare?

- Hur fan ska jag kunna veta det?
- Verkade hon tveksam och rädd, eller hur uppfattade du att hon reagerade?
- Rädd vet jag inte, men hon gick ju inte fram på direkten va, som man gör till en man känner.
- Det fanns en viss tveksamhet där, tyckte du.
- Visst.
- Och sen?
- Ja, sen klev hon in i bilen då, och killen körde iväg.
- Killen, säger du. Det var alltså en yngre man?
- Ingen gubbstrutt, men ingen snorvalp heller. Trettiofem, fyrtio, skulle jag tippa.
- Jag förstår.
- Svarthårig, tvålfager typ. Pomaderad.
- Pomaderad?
- Ja, han hade nåt skit i håret alltså, som gjorde att det blänkte.
- Såg han utländsk ut?
- Jo, det kan man väl säga.
- Men det var ingen du hade sett förr, i nåt annat sammanhang?
- Tror jag inte.
- Skulle du känna igen honom om du fick se honom igen?
- Kanske.
- Okej. Flickan kliver alltså in i bilen, och det gör hon frivilligt enligt din mening? Han grep inte tag i henne eller så?
- Nej, för fan.
- Vad var det för färg på bilen?
- Grön. Grönmetallic.
- Kunde du avgöra vilket märke det var?
- Visst. Det var en Ford Fiesta. En grön Ford Fiesta.
- Och det är du helt säker på?
- Inget snack om saken. Sånt misstar jag mig inte på.
- Såg du möjligen registreringsnumret också?
- Nix.
- Och sen?
- Ja, sen åkte den iväg alltså, lugnt och stilla.
- Ingen rivstart eller så då?

– Nej, för fan. Lugnt och stilla.

Jag vet inte vart Amanda har tagit vägen. Det kom poliser till skolan och frågade oss om det. Jag brukar inte leka så mycket med henne, för hon har andra som hon hellre vill vara med.

Amandas föräldrar är rika, men hon är inte som dom andra i klassen som bor i villa. Hon skryter inte och håller på, och hon är aldrig med och mobbar. Jag vet inte var hon är nu. I en film som jag såg var det ett par skurkar som kidnappade en pojke och ville ha pengar för honom av hans föräldrar. Fick dom inte det skulle dom döda pojken. Likadant om föräldrarna försökte blanda in polisen. Men pojkens pappa överlistade dom så pojken blev räddad och skurkarna åkte fast. Om några vet att Amandas pappa är rik har dom kanske kidnappat henne för att hennes pappa ska betala pengar till dom för att få henne tillbaka. Det *kan* hända så för dom som är rika. Men jag vet inte.

Det är rätt många i klassen som är rika och bor i villa. Dom har stora hus och fina trädgårdar med pool och lyxiga bilar och båtar och sommarhus vid havet. På fritiden seglar dom och åker på utlandssemester och går på teater och museum och spelar piano och rider och dansar balett och åker konståkning och simmar. Papporna spelar tennis och golf.

Jag och min storasyster brukar åka till bibblan och låna böcker. Jag tycker att det är spännande med såna böcker som handlar om barn på sjukhus eller som handlar om en flicka som är lika gammal som jag och man får se vad hon har för leksaker och hur det ser ut i hennes rum. Det är också kul om hon har en katt eller ett marsvin eller en lillebror.

Vårn förra fröken vågade inte säga åt dom som är rika. En gång när en av dom började ha freestyle på sig på timmen tog en del andra också med sig freestyle och satt och lyssnade på musik så dom inte hörde vad fröken sa. Dom ville impa på nån kompis eller tjej att dom vågade. Fröken kunde inte få dom att sluta.

Hon orkade inte med och fick magsår och åkte in på sjukhus. En dag satte hon sig bara ner i klassen och grinade. Då blev det tyst på dom. Men sen började dom snart igen.

Jag tog aldrig med mig min freestyle, för jag tycker att det är löjligt att hålla på och förstöra på timmarna. Ibland när det blir för bråkigt skolkar jag och går ut i skogen. När jag kommer tillbaka till skolan säger dom: "Varför var inte du i plugget förra timmen då?" Och så knuffar dom kanske till mig. Dom slåss och kallar mig idiot och tjockis.

I klassen finns det några tjejer som är lite ensamma och dom vill man kanske leka med, men man vågar inte, för då tycker dom andra att man är löjlig som vill vara med dom som inte är så populära. Så då är man inte med dom fast man kanske vill. Det är fel, för man borde kunna vara med vem man vill och inte bry sig om vad andra tycker.

Man blir mer poppis om man är rik och tuff än om man är vanlig. Är man snygg och har kläder av senaste mode blir man gullegris. Är man tjock och fattig och inte har märkesjeans och fina skor blir man mobbad. Om en säger att nån är knäpp så tror dom andra på det och tycker likadant. Alla rättar sig efter dom som är mest populära. Men jag tycker inte om att göra som andra bestämmer. Jag vill bestämma själv eller tillsammans med nån. Det är därför dom mobbar mig.

Jag har inga kompisar. Ibland leker jag med en flicka som heter Lollo, men jag är bara en reserv för henne när hennes bästis är sjuk eller dom är osams och det är inget kul. Jag tycker inte om att vara hemma hos henne heller, för dom har så äckligt inne. Inga mattor på golvet och en jättestor hög med smutskläder i badrummet. Nästan jämt när man kommer dit är hennes pappa hemma och sitter och tittar på sport i teve. Han är stor och tjock och dricker öl och snusar. Snus är *äckligt*. Ibland är han arg och svär. Det är synd om Lollo som har en sån pappa. Mamman vet jag inte hur hon är, men hon är kanske lite bättre. Jag vill i alla fall inte gå in till dom, för det luktar illa där.

Lollos pappa kör lastbil. Det är inte bra för miljön. Bilavgaser innehåller giftiga ämnen som gör så luften blir farlig att andas.

Likadant med motorcyklar och gräsklippare. När jag blir stor ska inte jag ha såna saker, för jag vill inte förgifta luften. Det är bara stora som vill det, för att dom är för lata att cykla eller gå. Och dom tänker inte på sina barn, att dom kan bli sjuka och få cancer. För det kan man få av bilavgaser. Viktiga bilar som ambulanser och brandbilar kan få finnas, och kanske bussar och taxibilar, men inga andra. Det tycker jag politikerna skulle bestämma.

Och så skulle det vara förbjudet att tillverka motorgräsklippare och andra såna där saker som drivs med bensin. Men gubbarna som bestämmer struntar i om folk blir sjuka och dör. Dom vill bara tjäna pengar på olja och biltillverkning. Fast om alla sa att dom inte ville vara med och förstöra naturen skulle det inte funka. Om alla slutade köpa deras äckliga bilar och maskiner skulle dom bli tvungna att hitta på nånting bättre, som inte var giftigt. Men är det några som slutar köpa, kanske? Nej, för alla stora vill bara ha det skönt och bekvämt och tänker inte på hur det kan bli i framtiden. Det är vi som är barn nu, som får ta hand om miljöförstöringen sen.

Allt kärnkraftsavfall, till exempel, måste vi ta hand om. Min mormor och morfar röstade nej till kärnkraftverk när det var omröstning om det, men det var dom som röstade ja som vann. Och det spelar ingen roll, för i andra länder har dom också kärnkraftverk och om det exploderar i ett annat land kommer strålningen hit och sprids över hela jordklotet. Det *kan* hända så, och det är jag rädd för. Det var dumt att dom började med kärnkraft, tycker jag, för vindkraft och solenergi är mycket bättre.

– Hej, Angelika. Jag heter Ann-Catrin och är polis. Jag skulle gärna vilja prata lite med dig, om det går bra.

– Ja, det gör det.

– Vad bra. Då skulle jag vilja fråga...

– Varför har du ingen uniform?

– Det har vi mest när vi är ute och jagar bovar, vet du.

– Jaha.

– Jag skulle vilja fråga dig lite om Amanda. Brukar du leka med henne hemma?

– Ja, det brukar jag. Hon kommer hit när hon har varit hos sin mormor och ätit.

– Vad leker ni?

– Det är olika. Nu på vintern är vi mest inne. Vi ritar och spelar spel och lyssnar på musik och sånt. Ibland badar vi i vår pool.

– Men i går lekte du inte med Amanda?

– Nej, hon kom ju inte.

– Hon kom inte?

– Nej, hon sa till mig i skolan att hon skulle komma klockan sex, men det gjorde hon inte.

– Gick ni tillsammans från skolan, du och Amanda?

– Nej, hon skulle leka med en annan flicka.

– En annan flicka i klassen?

– Ja, Josefin.

– Skulle hon inte gå till sin mormor och äta då?

– Nej, hon följde med Josefin.

– Brukar ni leka alla tre ibland, du, Amanda och Josefin?

– Nej, det är bara Amanda som leker med Josefin.

– Får inte du vara med?

– Jo, men jag vill inte. Jag tycker inte om Josefin.

– Varför inte det?

– Hon bor i höghusen och dom är dumma där. Jag får inte vara där för mamma.

– Får Amanda för sin mamma då?

– Näj. Men hon gör det ändå. Hon narras.

– Narras hon?

– Ja, till mamman säger hon att hon är hos mormorn, och till mormorn säger hon att hon är hemma.

– Och så är hon hos Josefin?

– Mm. Jag får egentligen inte säga det.

– Nej, men nu när Amanda är försvunnen är det jättebra att du säger som det är om allting.

– Mm.

– Så i går efter skolan följde Amanda med Josefin hem och du gick ensam hem till dig?

– Ja, egentligen skulle jag ha tränat med Anna och några andra i klassen, men dom kunde inte, för dom var så fulluppsatta.

– Vad tränar ni?

– Till en pjäs som vi ska ha. Men det gjorde inget att dom inte kom, för jag hade så mycket annat som jag skulle göra. Jag är rätt upptagen, faktiskt. Jag går på piano och balett och konståkning. Vi är fem flickor i klassen som går på det. Piano är jätteroligt. Snart ska jag börja på franska också. Mamma går på franska. Det är bra att kunna franska, för vi har så många franska vänner. På vinterlovet ska vi resa till Frankrike och åka skidor. Det ska bli kul. Förra året var vi i Schweiz.

– Vad gjorde du när inte Amanda kom till dig klockan sex som hon hade sagt? Ringde du till henne för att höra om hon hade fått förhinder?

– Nej, jag tänkte att hon hade ändrat sig och inte skulle komma. Hon gör det ibland.

– Ändrar sig?

– Mm.

– Varför gör hon det?

– Det är olika. Ibland är det att hon måste vara hemma och göra nånting. Ibland har hon glömt. Ibland ska hon åka bort med sin mamma och pappa.

- Och då ringer hon inte och talar om det för dig?
- Näej.
- Du får veta det efteråt istället, när ni träffas i skolan?
- Mm.
- Vad gjorde du sen då, när du förstod att hon inte skulle komma?
- Då läste jag lite innan middagen. Vi äter i matsalen allihop. Jag måste tvätta händerna och borsta håret före maten och jag får inte sitta med armbågarna på bordet och inte prata med mat i munnen. Sen tittade jag på teve. Det var en jättebra film om en flicka som hade en egen häst. Jag älskar hästar. Jag ska ha en häst när jag blir stor. För det mesta när jag ser på teve ser jag långfilmer. Dom är läskiga ibland, men då blundar jag. Fast jag är inte rädd när jag går och lägger mig, för jag har ett akvarium som lyser i mitt rum.
- Var mamma och pappa hemma hela kvällen?
- Bara pappa. Mamma hade sin bridge.
- Mhm.
- Vet du, på lördag ska jag och min lillasyster åka med pappa till stan och gå på museum.
- Det låter roligt.
- Ja, det är jättekul. Och det är roligt när mamma är hemma på kvällen och läser för oss.
- Ja, det förstår jag.
- Fast ibland när vi är arga på henne vill hon inte.
- Nej. Har Amanda sagt till dig nån gång att hon har varit arg på sin mamma och pappa?
- Nej, hon talar aldrig om dom. I går kväll ringde hennes pappa och frågade min pappa om hon var här. Det var första gången han ringde till oss, faktiskt.
- Men Amandas mamma har väl ringt ibland när Amanda har varit hos dig och lekt?
- Nej, det har hon inte. Dom ringer aldrig och säger att hon måste komma hem, för hon passar alltid tiden. Vi är inte bekanta med dom, för dom tillhör inte vår umgängeskrets.
- Nehej. Men du har väl varit hemma hos Amanda nån gång och lekt?

– Ja, hon har fina saker. Men vi brukar mest vara hemma hos mig.

– Varför det?

– För att hennes mamma inte orkar med allt stöj. Amanda har fått en lillebror nyss som heter Emil.

– Ja, det har hon. Har du...

– Har Amanda rymt?

– Det vet vi inte än.

– Hon ljög när hon sa att hon skulle gå hem till mig. Hon gick kanske tillbaka till Josefin.

– Mm. Sa hon nånting till dig i skolan om var hon och Josefin skulle leka nånstans?

– Nej, hon bara gick. Men det är läskigt borta vid höghusen.

– Varför det?

– En gång såg jag en jätteäcklig gubbe där. Han hade täckjacka och en trasig plastkasse med ölburkar i.

– Var det hemma hos Josefin?

– Nej, jag har aldrig varit hemma hos henne. Men det finns gubbar där som rövar bort barn. Har en sån gubbe tagit Amanda?

– Jag kan inte svara på det, Angelika. Men jag hoppas att inget allvarligt har hänt.

– Det hoppas jag också. Och så hoppas jag att jag ska få börja rida igen. Jag har gått på ponnyridning förut, men jag slutade, för jag hade så mycket annat. Men nu vill jag börja rida igen. Det skulle vara jättekul, för jag älskar hästar.